

# TẬP 15

## HỒI 145

### Bất Nguyện

**B**ầu không khí an tĩnh trong rừng từ từ lắng xuống, những cơn yêu thú hung ác mới rồi, không biết thế nào lại tản hết ra xa, tốc độ cực nhanh, khiến cho Thanh Long thực sự kinh ngạc. Trong thâm tâm, đối với phản ứng của Kim Bình Nhi khi vừa nhìn thấy thiếu niên kỳ quái ấy, không rõ có phải cô ta cũng đang bị truy bắt chăng?

Mục quang của thiếu niên đó chậm chậm nhìn xuống thân thể hai người, cẩn thận ước lượng, như hơi nhú mào, hỏi: "Các người là người Trung Thổ à?"

Khi thiếu niên ấy phát âm, không ngờ âm thanh thập phần nhu hòa dễ nghe theo đúng khẩu ngữ Trung Thổ, Thanh Long thầm thở phào trong lòng, liền hỏi ngược lại: "Người là ai?"

Thiếu niên đó cười nhẹ, để lộ hai hàm răng trắng bóng, xem ra có vài nét chân thật ngây thơ, chẳng mấy may phù hợp với khung cảnh đầy mùi máu tanh xung quanh đây, rồi nghe thấy hắn cười đáp: "Ta là ai? Câu hỏi này rất là hay à." Hắn từ từ nói: "Mà ta là ai nhỉ?"

Thanh Long hừ một tiếng, kìm nhỏ giọng nói: "Ta là Quỷ Vương Tông Thanh Long, người này là ai vậy?"

Kim Bình Nhi giật mình, hiển nhiên đã từng nghe đến thanh danh của Thanh Long, bởi vì tam đại hệ phái trong nội bộ Ma Giáo tranh đấu kịch liệt, Kim Bình Nhi được xem như là đệ tử kiệt xuất nhất của Hợp Hoan Phái, mặc dù chưa gặp Thanh Long lần nào, nhưng đối với nhân vật trụ cột trong Quỷ Vương Tông này, thực sự từ lâu đã kính sợ trong lòng.

Lập tức nhẹ gật đầu, cũng toan xuất thủ qua chiêu, bởi theo lập trường của họ, mới nghĩ sơ qua cũng biết là kẻ địch chứ không phải bằng hữu, chỉ là tại thời khắc này ở nơi Nam Cương xa lạ, yêu thú đang hoành hành, hai người không thể không dẹp bỏ sự đối địch để cùng nhau hợp tác.

Kim Bình Nhi nhìn về phía thiếu niên đang trước, thấp giọng nói: "Cẩn thận, hắc chính là Thú Yêu, tất cả thú yêu quanh đây đều là thủ hạ của hắc, đạo hạnh cực cao." Cô ta ngừng một chút, lại nhẹ giọng nói tiếp một câu: "Đạo pháp cũng cực kỳ cổ quái."

Thanh Long liền chau mày, vừa định hỏi thêm vài câu nữa, nhưng phía sau lưng đột nhiên truyền đến âm thanh một tiếng gầm rống, thanh âm kéo dài không dứt khiến cây cỏ rạp cả xuống đất, hai người vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau, chỉ thấy nơi đó con Bạch Cốt Xà Yêu quăng mình phóng thẳng đến, lại chẳng thấy một con tiểu yêu thú nào bèn mắng gằn đấy, xem chừng các tiểu yêu thú khác cũng thế, bị con yêu thú mới đến này dọa cho khiếp hãi, không dám lảng vảng ở xung quanh.

Thanh Long không ngờ Bạch Cốt Xà Yêu lại truy đuổi theo nhanh đến như thế, đưa mắt nhìn nó đang phóng đến trước mặt, cuốn theo cả một luồng gió tanh tưởi, bạch ảnh chớp động, xà yêu với thân hình to lớn đã lập tức quét ngang qua.

Cây đại thụ nhiều tuổi trước mặt yêu thú, tựa hồ như bị quét bay đi như một bụi cỏ, giữa những thanh âm ầm ầm của gốc cây to bị nhổ bật rễ, bay tuốt ra một bên.

Thanh Long và Kim Bình Nhi đồng thời nhảy tránh, hai người đó chẳng phải thường nhân, đều nhận ra được Bạch Cốt Xà Yêu chẳng phải là loại yêu thú tầm thường, bên trong yêu khí đầy sung mãn, hiển nhiên đạo hạnh không thấp. Nhưng điều thực sự quan trọng lại là thiếu niên thần bí trước mặt kia, từ đầu đến giờ thủy chung chẳng hề xuất thủ, hai người vô luận chẳng thể biết được cao thâm thế nào cả.

Thanh Long quay hẳn người lại, chỉ thấy ngấm khiếp sợ trong lòng, nhưng Kim Bình Nhi tựa như còn biết rõ hơn cả Thanh Long, cực kỳ khẩn trương, như định đối phó Bạch Cốt Xà Yêu, trong lòng nửa lại muốn rút chạy.

Trông bộ dạng Kim Bình Nhi, tự nhiên chẳng thể qua được ánh mắt đầy kinh nghiệm của Thanh Long. Cả hai người lúc này đều không muốn trực tiếp đối đầu với Bạch Cốt Xà Yêu, bèn dựa vào thân pháp linh hoạt, lướt qua bên cạnh xà yêu đang đuổi theo mà bay lên, thỉnh thoảng thừa dịp từ trên không kích xuống Bạch Cốt Xà Yêu, nhưng xà yêu đó thân thể thật cực kỳ bền chắc, pháp bảo đạo pháp bình thường không thể đả thương nó.

Đuổi một hồi chẳng bắt kịp được Thanh Long và Kim Bình Nhi, con Bạch Cốt Xà Yêu đó giận dữ gầm rống liên miên, thân mình lo lớn vặn xoắn liên tục không dứt, tốc độ không ngờ lại càng lúc càng nhanh, chẳng thấy có chút gì của hình dáng to lớn nặng nề ấy, nhanh chóng dần bắt kịp hai người.

Thanh Long trong lòng kinh sợ thầm nghĩ, con Bạch Cốt Xà Yêu này đã khó đối phó như thế này rồi, yêu nhân thú yêu nếu như Kim Bình Nhi tố cáo là thủ lĩnh yêu thú

kia, há chẳng phải lại thêm đáng sợ sao. Ngay khi ý nghĩ trong đầu chuyển động, trong lòng liền nảy ý niệm đào sinh, lúc bay vượt qua bên cạnh Kim Bình Nhi, liền gấp gáp hét: "Chạy mau!"

Kim Bình Nhi hiển nhiên chẳng muốn lưu lại đây lâu, lập tức gật đầu, đồng thời chỉ ngón tay lên không.

Thanh Long hiểu ý, hầu như cùng một lúc, cả hai quát nhỏ một tiếng, Thanh Long trên tay hóa một đạo thanh quang hợp cùng Kim Bình Nhi trong làn Tử Mang, từ mặt bên nện vào xương cốt của Bạch Cốt Xà Yêu. Cho dù Bạch Cốt Xà Yêu cốt cách vững chắc, cũng bị hợp kích của hai đại cao thủ đánh văng về sau, thân hình nhu nhuyển, vùng vẫy liên tục để tiêu trừ lực hợp kích cực mạnh, nhưng chung quy cũng bị đẩy lui không thể tiếp tục truy đuổi.

Thanh Long nhân lúc thuận lợi, hét nhỏ một tiếng, chẳng không bay lên, nhưng chính ngay khi vừa bay lên, tâm niệm hấn hốt nhiên máy động, liếc ánh mắt nhìn về phía sau, quả nhiên không thấy thân ảnh Kim Bình Nhi bay lên.

"Hống..."

Khi Thanh Long tâm thần đang lúc kinh nghi, trước mắt bầu trời đang trong xanh đột nhiên tối sầm, một màn đen đột nhiên xuất hiện nhằm ngay trên đầu hấn, sức mãnh liệt bài sơn đảo hải lao thẳng xuống.

Thanh Long đúng lúc ấy, lập tức giới bị hung hiểm Càn Khôn Thanh Quang Giới cầm trên tay thanh quang đại thịnh, trong nháy mắt biến thành quả cầu sáng bao quanh bảo vệ toàn thân, đồng thời cố gắng di thân lách ngang sang bên cạnh.

Tuy vậy, màn đen ấy lao xuống nhanh đến khó tin "ầm" một tiếng cực lớn, Thanh Long với thanh quang hộ thân cuối cùng vẫn bị quét trúng, lập tức bay ngược về sau, gần như ngay lúc đó, Thanh Long thấy rõ Kim Bình Nhi hóa thành một đạo tử quang, thừa lúc màn đen ấy đang không chú ý liền từ phía sau lướt lên từng không, từ phía xa xa, vọng lại giọng cười nhu mì: "Đa tạ đại thúc, ngày sau nếu có duyên, tiểu nữ sẽ trực tiếp đến bái tạ!"

Thanh Long cố kìm nén khí huyết trào dâng trong ngực, nhếch mép cười khổ, bản thân cả đời tung hoành, đến giờ lại để một tiểu nha đầu lừa cho một phen.

Nhưng lúc này, ở ngay trên chỗ đã gặp được Kim Bình Nhi, hấn ở giữa không trung khoa tay chop lấy cành đại thụ, huyết một tiếng bàn tay nắm chặt lấy cành cây, thuận thế xoay người một cái, liền hạ thân xuống.

Chỉ một khắc sau, Bạch Cốt Xà Yêu đã truy đuổi đến ngay phía sau, mắt hổ gầm gầm, ngay lập tức xông đến, cái đầu rắn cực lớn há ra như muốn nuốt chửng, kêu lên gầm gào. Màn đen ở xa đằng trước, lúc này cũng rơi xuống đất, chỉ nghe vút một tiếng mà chẳng thể nhìn rõ, tốc độ cực nhanh, quả thật là hiếm thấy.

Chợt thấy thiếu niên xinh đẹp đó, không biết tự lúc nào như quỷ mị đã xuất hiện chỉ cách Thanh Long có một trượng, chấp tay sau lưng đứng yên.

Thanh Long hạ thân xuống đất, thở ra một hơi dài, hấn lại bị vây trở lại, lúc này cũng chẳng thiết gấp rút đào thoát nữa, mà chỉ hơi cau mày, quay về phía thiếu niên ấy nhìn một lúc, đột nhiên hỏi: "Yêu vật trên không mới rồi, có phải là Thao Thiết trong truyền thuyết chẳng?"

Thiếu niên ấy nhượng mắt, khóe miệng lộ ra một nét cười, gật đầu đáp: "Thật không ngờ là người chỉ cần đảo mắt nhìn qua một chút thôi, không sai, chính thị Thao Thiết."

"Hống..."

Cùng với lời nói của thiếu niên, thanh âm lạ lùng lúc nãy lại phát ra một tiếng thấp trầm ngay phía sau thiếu niên đó, sau một lúc, một cái đầu cực kỳ dữ tợn kỳ quái từ phía sau thân ảnh thiếu niên, chậm chậm lộ ra dò xét.

Chẳng thể dùng lời miêu tả được cái đầu kỳ quái chẳng giống bất kỳ loài vật nào này, tứ chỉ nhơn to cỡ cái chuông đồng, phân thành hai cặp trên dưới đối nhau, sáu cái răng năng sắc nhọn chìa ra ngay giữa cái mõm to lớn, nước dãi từ đó ròng ròng chảy xuống không ngừng, Trên lớp da xám đen, mọc đầy những sợi lông thô cứng, rõ ràng loài yêu thú hung ác nhất trong truyền thuyết này, chỉ sợ chẳng hề có con quái thú nào xấu xí dữ tợn như thế cả.

Thanh Long chợt hít một luồng lạnh khí.

Cổ con Thao Thiết mười phần thật dài, cái đầu quái dị từ phía sau lưng thiếu niên vươn ra xa, rồi quay lại lắc lư qua lại chỉ ngay phía trước đầu vai của thiếu niên, nhưng thiếu niên đó đứng ngay trước con yêu thú hung ác ấy, trên mặt thần sắc vẫn cứ thông dong tự tại.

Thanh Long trấn tĩnh tinh thần, thông thả nói: "Không thể tưởng trên thế gian lại còn có hung thú như thế này tồn tại!"

Thiếu niên đó mỉm cười, đưa tay ra xoa xoa đầu con Thao Thiết, Thao Thiết ấy nhìn thì hung ác vô bì, nhưng dưới bàn tay thiếu niên, không những chỉ thấy nhỏ giọng

gầm gừ mà còn dụi đầu vào bàn tay thiếu niên, nếu không phải vì trông quá hung ác, thì tựa hồ chỉ y như một chú chó con.

Thiếu niên đó nhìn sang Thanh Long, đột nhiên hỏi: "Nữ tử đồng bạn của người vừa mới rồi, rõ ràng đã biết Thao Thiết ẩn mình giữa không trung, cố ý để người lọt bẫy, đợi sau khi Thao Thiết lao xuống rồi mới lách tránh đào tẩu, người lúc đó nhất định thập phần tức giận phải không?"

Thanh Long trong lòng ngậm tự giới bị, nhưng miệng vừa cười vừa nói: "Bị cô nương đó đánh lừa, chỉ đành tự trách mình vô năng thôi, chẳng trách được người ta."

Thiếu niên đó nhìn hấn, gật đầu nói: "Nhưng cho dù có như thế, người cũng chết thôi."

Lời nói vừa thốt ra, cũng chẳng thấy thực hiện bất kỳ động tác nào, nhưng Bạch Cốt Xà Yêu này giờ vẫn ở phía sau lưng gùm gùm trùng mắt đột nhiên giống như nhận được mệnh lệnh, hung dữ há miệng, nhằm hấn đớp xuống.

Thanh Long lập tức ngưng thần giới bị, cho dù thấy Bạch Cốt Yêu Xà đột khởi phát công, hấn cũng chẳng chút hoảng sợ, không những không lùi lại mà còn tiến tới, tựa như trực tiếp xông đến hướng Bạch Cốt Yêu Xà, làm xà yêu ngược lại phải giật mình hoảng sợ.

Thừa dịp thấy con xà yêu đó giật mình, Thanh Long nương theo xông đến dưới thân xà yêu, thân tử chớp động, tránh khỏi độc khí mà xà yêu vừa giận dữ phun ra, luồn dưới Bạch Cốt Xà Yêu, cương mãnh nương theo thân hình cực lớn của yêu xà tiến lên trước ba xích, đồng thời tá lực vọt thẳng lên trời, lại thêm trong tay thanh quang tỏa sáng, trở ngay đến hướng Thao Thiết nhanh như chớp phát xuống liên tiếp sáu vách ngăn tỏa sáng.

Trong một người hai thú ấy, kẻ hấn kiêng sợ e dè nhất lại chính là gã thiếu niên chưa hề xuất thủ một lần nào kia.

Bạch Cốt Yêu Xà giận dữ gầm rống liên tục, nhưng rõ là chẳng còn kịp truy cản nữa, mắt nhìn thấy Thanh Long đang vọt lên trời, thoát khỏi vòng vây hãm, chợt trở nên gấp rút, thân hình như muốn vọt theo bay lên không bỗng nhiên bị một bàn tay giữ chặt lại, sau đó, truyền lại một tiếng cười thấp trầm, bàn tay ấy phát ra một cổ đại lực, Thanh Long chỉ thấy trong người bỗng như bị nhiệt hỏa thiêu đốt, thân người chấn động kịch liệt, đột ngột chẳng thể nào chế ngự được liền bị bàn tay ấy ném bay đi.

Giữa lưng chừng không, chỉ thấy thân hình hấn bị thổi bay, theo sau là thanh âm của cành cây bị bẻ gãy ngã đổ, thân hình Thanh Long một lần nữa bị ném bay vào rừng.

Trong rừng, lại thêm thanh âm của vô số yêu thú gào lên cùng một lượt.

Trên từng không, thiếu niên ấy lim dim nhắm mắt, ngửa tay lên trời, gió nổi ào ào, thổi bay mảnh áo tơ phần phật vũ động.

Phía xa xa, lờ mờ tựa như có tiếng mãnh thú gầm rống...

oOo

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, trên Ngọc Thanh Điện.

Thanh Vân Môn từ chuông môn Đạo Huyền chân nhân trở xuống, cùng thủ tọa các mạch cùng tụ họp trên điện, ngoài phần lớn các trưởng lão đứng sau các thủ tọa, còn có một số ít đứng tại cửa môn Ngọc Thanh Điện, nhìn dáng vẻ của bọn họ, rõ ràng giống như đang phải chờ đợi ai đấy.

Bất luận là ai đi nữa, có thể được Thanh Vân Môn dùng lễ tiếp đón đến như thế, chắc chắn phải là nhân vật thiên hạ đệ nhất đẳng.

Ngoại trừ người của Thanh Vân Môn, còn có Lý Tuân cũng đứng ở bên dưới, yên lặng cung kính đứng nhìn, chỉ thấy trong ánh mắt ẩn hiện có chút thần sắc kích động, mục quang thi thoảng liếc nhìn về một bên.

Ở nơi đó, một thân bạch y Lục Tuyết Kỳ sắc mặt lơ đãng đứng ngay phía sau Thủy Nguyệt đại sư.

Không phải đợi chờ lâu, phía xa xa trên đỉnh Thanh Vân Sơn tiếng chuông du dương truyền lại, vang lên lần lượt năm tiếng, mọi người nơi ấy xôn xao hướng ra bên ngoài cửa điện, phía xa xa, một thanh âm truyền đến: "Phần Hương Cốc cốc chủ, Vân Dịch Lam Vân lão tiên sinh bái sơn..."

Gần như đồng thời khi thanh âm ấy vừa dứt, một thân ảnh rực màu lửa xuất hiện ngay tại cửa môn Ngọc Thanh Điện.

"A, Đạo Huyền sư huynh ở nơi đây, chắc là cũng tưởng tiểu đệ chết đâu rồi chứ gì!"

Một thân hồng y, trên mặt tràn đầy nét vui mừng, bước từng bước rộng tiến lại, theo sát phía sau là Thượng Quan Sách, Lữ Thuận cùng đoàn người Phần Hương Cốc trưởng lão đệ tử, từ xa mà đếm, cũng khoảng hơn mười người.

Từ trong đám môn nhân Thanh Vân Môn rì rầm lao xao những thanh âm kinh ngạc, nhưng chỉ một chút sau, ánh mắt chúng nhân đều tập trung lên trên dung mạo Vân Dịch

Lam. Nhân vật mà thiên hạ chính đạo liệt vào hàng cao niên tôn kính, năm xưa đã từng là nhân vật thét gió gọi mây, khi ấy niên kỷ chỉ nhỉnh hơn các trưởng lão Thanh Vân Môn chút ít, mọi người nơi đây quá nửa đã gặp qua người ấy, nên trong mắt chúng nhân lúc này, hoàn toàn chỉ còn thấy mỗi sự kinh ngạc.

Dung mạo ấy ngờ ngợ cũng giống nhưng rõ ràng lại là hình dáng của một nam tử tráng niên, có thực sự là Vân Dịch Lam râu tóc bạc phơ hồi mười năm trước không vậy chứ?

Đạo Huyền chân nhân kỹ lưỡng lưỡng ngắm nhìn dò xét Vân Dịch Lam, bước lên phía trước nén cười nói: "Vân thí chủ, chúng ta nhiều năm không gặp, chẳng dè các hạ đạo pháp đại tiến, không ngờ có thể từ Phần Hương Ngọc Sách mà lĩnh ngộ được Ngọc Dương cảnh giới, lần đầu tiên của Phần Hương Cốc tám trăm năm từ trước đến nay, thật là đáng mừng đáng sợ!"

Sắc mặt tươi cười của Vân Dịch Lam nguyên đã hoãn hoãn lại, biểu tình đột nhiên đờ ra, sau đó ánh mắt lướt qua một tia kinh dị, nhưng rồi sắc mặt cũng trở lại tự nhiên, đáp: "Đạo Huyền sư huynh thật sự hảo nhân lực, bội phục, bội phục!"

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Nào dám, nào dám, chỉ có ta là nên bội phục người mà thôi!"

Vân Dịch Lam đưa mắt nhìn kỹ, Đạo Huyền chân nhân nén cười nhìn lại, rồi sau đó cả hai người đều cùng cất tiếng cười lớn. Lý Tuân ở một bên liền bước đến, quỳ xuống hành lễ: "Sư phụ, đệ tử đã theo lời người chờ đợi ở nơi đây đã lâu."

Vân Dịch Lam gật đầu cười nói: "Đứng dậy đi, tên ngốc ghêch người đã ở đây trong mấy ngày qua, đã có thể lĩnh hội được ảo diệu của nơi nhân gian tiên cảnh Thanh Vân Sơn này chưa vậy?"

Lý Tuân vươn người đứng dậy, cung kính thưa: "Thanh Vân Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, đệ tử đã được đại khai nhãn giới, ngoài ra còn phải đa tạ Đạo Huyền sư bá và..." hần ngừng một chút, lại lạnh lạnh nói tiếp: "... và Tiểu Trúc Phong Lục Tuyết Kỳ sư muội, đã dẫn đệ tử dạo xem chốn tiên gia thắng cảnh nơi đây."

Quần đệ tử Thanh Vân Môn đều cùng lúc "Ồ" lên một tiếng, nghị luận xôn xao, tại nơi đó chỉ trừ các trưởng lão thủ tọa, còn lại hầu hết các đệ tử nhỏ tuổi với vô số mục quang cùng lúc hướng nhìn về phía nữ tử băng sương ấy.

Lục Tuyết Kỳ khước miệng hơi nhích động, nhưng sắc mặt vẫn thờ ơ, hoàn toàn chẳng nói một lời.

Đạo Huyền chân nhân cười cười, kéo tay Vân Dịch Lam nói: "Vân cốc chủ có được đồ đệ quý như thế, vậy là đã có người hậu kế rồi, nào lại đây, phải mời ngài thượng tọa chứ."

Vân Dịch Lam nghiêng người đáp: "Mời chân nhân."

Cả hai người lại cùng cười lên một tiếng, sóng bước đi lên, Đạo Huyền chân nhân cùng Vân Dịch Lam đồng tọa chủ vị, môn nhân cùng chia ra đứng đều hai bên.

Qua một trận hàn huyên khách sáo, Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Phân Hương Cốc là môn phái lớn của thiên hạ chính đạo, thiên hạ không ai không kính ngưỡng, Vân cốc chủ phen này đột nhiên đại giá quang lâm, thật là làm cho Thanh Vân Môn đến cỏ cây cũng được rạng rỡ."

Vân Dịch Lam liên tục lắc đầu: "Chân nhân đã quá khen ngợi rồi, quá khen rồi: "nói xong, đột nhiên chỉnh sắc mặt, nghiêm chỉnh nói: "Kỳ thật, tại hạ lần này đến bái sơn, thực ra là có hai việc đại sự, có ý muốn nhờ đến chư vị ở Thanh Vân Môn giúp đỡ."

Đạo Huyền chân nhân liền vội nói: "Vân cốc chủ đã quá khách khí rồi, xin mời cứ nói."

Vân Dịch Lam hắng giọng: "Không dấu gì chư vị, việc đầu tiên đây, là một việc liên quan đến đại họa kiếp thiên hạ ít thấy trong vòng trăm năm qua!"

Chúng nhân Thanh Vân Môn đều lập tức động dung xôn xao, ngồi ngay phía dưới Đạo Huyền chân nhân chính là Điền Bất Dịch đôi mày cau lại, nói: "Vân cốc chủ nói thế nghĩa là thế nào vậy?"

Vân Dịch Lam than thở: "Chư vị chắc là có chỗ không được rõ, khoảng một tháng trước, bên trong nơi bốn cốc truyền đời trấn thủ là Nam Cương Thập Vạn Đại Sơn, đã có một tuyệt thế yêu ma phục sinh trở lại rồi."

Đạo Huyền chân nhân giật mình: "Tuyệt thế yêu ma?"

Vân Dịch Lam gật đầu đáp: "Không sai, chính là một tuyệt thế yêu ma, chư vị ở xa nơi Trung Thổ, không hiểu rõ ràng được, nhưng Phân Hương Cốc chúng tôi liên tục truyền đời trấn thủ Nam Cương, vì thế mà biết rất là tường tận. Yêu ma ấy tự xưng là Thú Thần, chính là yêu nghiệt từ xa xưa, cũng chẳng hiểu từ thời nào nữa, chỉ biết rằng ngày ấy đã là tai họa của thế gian, đồ sát sinh linh vô số..."

Ngồi bên cạnh Điền Bất Dịch, thủ tọa Phong Hồi Phong Tăng Thúc Thường cũng nhíu mày: "Chẳng lẽ Vân cốc chủ với đạo hạnh thông thiên, lại thêm thực lực của Phân Hương Cốc trên dưới, vậy mà cũng không thể đối phó với yêu ma đó sao?"

Vân Dịch Lam sắc diện ảm đạm ủ rũ nói: "Chư vị cười chê, không phải vì tệ cốt sớ hải mà không dám đương đầu, thật sự là vì tại hạ hiểu rõ chuyện này chẳng thể xem là chuyện nhỏ được, một Phần Hương Cốc tuyệt chẳng đủ khả năng cáng đáng, sở dĩ lúc này mạo muội đến nơi đây, chỉ xin chân nhân đặt thiên hạ chúng sinh lên trên, ở trên cao kêu gọi, để thiên hạ cùng hợp sức góp công, chỉ với cách ấy mới hy vọng có thể thủ thắng được. Bằng ngược lại để đại kiếp xảy ra, thế gian sinh linh không tránh khỏi chết chóc vô số?"

Thanh Vân Môn môn nhân đưa mắt nhìn nhau, phải nói rằng, vừa mới bắt đầu, Phần Hương Cốc lại đột nhiên nêu ra một tuyệt thế yêu ma như vậy, lại bảo trừ phi người tu đạo toàn thiên hạ cùng đứng lên đảm đương mới có thể hy vọng được, như thế chẳng trách mọi người sao có thể tiếp thu ngay được? Đạo Huyền chân nhân cuối cùng cũng không thẹn là chân nhân đặc đạo, sau một hồi trầm ngâm, quyết ý nói:

"Nếu sự tình quả nhiên như lời Vân cốc chủ đã nói, rõ là một trường hạo kiếp chưa từng thấy cho thiên hạ chúng sinh. Chúng ta thân là người tu đạo, lại đều tự cho là người chính đạo, tuyệt không thể bỏ qua mà không lý đến. Đã như thế rồi, Thanh Vân Môn chúng tôi nên cùng với Phần Hương Cốc chung tay hợp sức, kháng cự lại yêu ma ấy. Lát nữa ta phải gửi thư cho Thiên Âm Tự Phổ Hoằng thượng nhân, mời người lại đến Thanh Vân Sơn cùng thương nghị vậy."

Vân Dịch Lam thở ra một hơi dài, vỗ tay nói: "Như thế thì thật là tốt, tiểu đệ giờ đây có thể vui bớt được nỗi lòng rồi."

Đạo Huyền chân nhân cười nói: "Vân cốc chủ nói đùa rồi. Thêm nữa, không hiểu đại sự thứ hai đó, lại là chuyện gì vậy, tuyệt không phải là một trường hạo kiếp nữa chứ?"

Vân Dịch Lam nhãn quang chớp sáng, nhìn sâu vào mắt Đạo Huyền chân nhân, thích thú nói: "Không hề, việc thứ hai này, lại là một hảo sự."

Đạo Huyền chân nhân nhếch mép lộ một nét cười.

Vân Dịch Lam mỉm cười nói tiếp: "Việc thứ hai mà tại hạ đến đây, cũng mong vì đệ tử Lý Tuấn, trước Lục Tuyết Kỳ của quý phái xin được cầu hôn."

Lời ấy vừa nói ra, Lục Tuyết Kỳ đang đứng ngay sau Thủy Nguyệt đại sư thân hình chấn động, ngẩng phắt đầu lên, còn trong Thanh Vân Môn đều như muốn nổ bung ra, nhất thời xôn xao rầm rì, những phản ứng ấy, cầm bằng cũng kinh ngạc y như lúc nghe được hạo kiếp to lớn bằng trời gậy ra bởi tuyệt thế yêu ma.

Vô số ánh mắt lập tức hướng nhìn về sắc mặt kinh ngạc của Lục Tuyết Kỳ, ngay sau đó, lại bị Đạo Huyền chân nhân thu hút trở lại.

Thanh Vân Môn chuồng môn nhân, Đạo Huyền chân nhân trầm ngâm một chút, rồi sáng giọng nói: "Hải tử Lý Tuân ấy mấy ngày qua ta đã gặp rồi, thật sự là phụng trong cõi người, tiền đồ thật bất khả hạn lượng."

Vân Dịch Lam cười đáp: "Chân nhân quá khen ngợi rồi, nhưng mà đích xác ta đã dự tính tương lai sẽ truyền lại vị trí cốc chủ cho tên đệ tử chẳng thành tựu này, mà nay đại địch đang ở ngay phía trước, chúng ta lại có một hỷ sự như thế, chúng ta càng thêm phần chân thực hợp tác, đồng thời lại thêm phần chấn sĩ khí anh hùng thiên hạ, không biết chân nhân suy nghĩ về chuyện này như thế nào?"

Điền Bất Dịch đứng tại nơi ấy vẻ mặt bất cần, kín đáo hừ lạnh một tiếng, Tô Như thê tử yêu của lão ánh mắt sáng lên thích thú, nắm tay lão kéo một cái.

Đạo Huyền chân nhân mục quang chuyển động, nhìn khắp chúng nhân Thanh Vân Môn, cuối cùng dừng lại trên thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, Lục Tuyết Kỳ vội nhú mày, khóe môi nhẹ nhàng run run, tựa như muốn nói điều gì đó, nhưng đắn đo chẳng muốn nói ra giữa trường diện, bởi vậy chẳng hề phát ra một lời nào.

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười, quay đầu về Vân Dịch Lam cười nói: "Hảo ý lần này của Vân cốc chủ đây, thực là vượt ra ngoài dự liệu của mọi người rồi!"

Vân Dịch Lam bế quyền, mỉm cười: "Tại hạ cùng tiểu đồ một lòng chân thành, hoàn toàn mong chân nhân thành toàn cho."

Đạo Huyền chân nhân đưa tay lên ngực vuốt bộ râu dài, chậm chậm nói: "Trời sinh yêu ma, họa ngay khóe mắt, việc cần lưỡng bại chúng ta chung vai gánh vác, mong có thể cứu vớt được chính sinh. Hãy cứ ấn định hôn sự như thế, lang tài nữ mạo, thập phần hợp ý của ta vậy..."

Trong Thanh Vân Môn lại thêm một trận xôn xao, chúng nhân chẳng thể nghĩ ra được, Đạo Huyền chân nhân không ngờ lại đồng ý chuyện hôn sự này.

Chỉ nghe Đạo Huyền chân nhân tiếp tục quay đầu đối nhìn về phía Thủy Nguyệt đại sư ngồi mà cười nói: "Thủy Nguyệt sư muội, Tuyết Kỳ chính là đệ tử của muội, đáng lẽ phải nên theo chủ ý của muội mới đúng."

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên cũng đã bị chuyện này khiến cho tâm thần chấn động, lúc này nghe được lời Đạo Huyền chân nhân vừa nói, không nhịn được bước lên một bước, nhìn Thủy Nguyệt đại sư lên tiếng thưa:

"Sư phụ..."

Thủy Nguyệt đại sư thông thả ngược mắt, mục quang chuyển dừng tại dung mạo tuyệt thế của Lục Tuyết Kỳ, tưởng như từ dung mạo ấy nhìn ra được điều gì, thần sắc

trong ánh mắt phức tạp khó hiểu, trầm mặc trong một thoáng, liền chậm chậm nói: "Kỳ nhi, ấn định hôn sự này, ta cũng thập phần tán đồng. Lý công tử là phượng trong cõi người, thực là lương phối đó."

Trên Ngọc Thanh Điện, đột nhiên lắng lại yên tĩnh, bao gồm cả bậc như Điền Bất Dịch, đều bất ngờ chẳng thể tin được nhìn vọng về phía Thủy Nguyệt đại sư.

Thân tử Lục Tuyết Kỳ, bất chợt lay động thấy rõ.

Còn Lý Tuân ở đằng xa, lúc này dáng vẻ cùng sắc mặt đã sớm mừng rỡ.

"Ha ha ha ha ha!" Giọng cười của Vân Dịch Lam đã phá vỡ bầu không khí trầm mặc: "Thật là hay, thật là tốt, hai vị trưởng bối đã đồng ý chuyện này như vậy, Tuân nhi, người còn không mau mau đến trước hai vị mà bái tạ đi!"

Lý Tuân liền vội vàng chạy đến, quỳ xuống bái tạ.

Vân Dịch Lam cười nói: "Giai thoại của ngày hôm nay, ngày sau nhất định sẽ lưu truyền thiên cổ, được thiên hạ truyền tụng..."

"Khoan đã!"

Bỗng chợt, một tiếng quát nhỏ từ ngay bên trên đại điện lạnh lùng cất lên, cắt ngang lời nói của chính Vân Dịch Lam được xưng tụng thiên hạ chính đạo cao vời lừng lẫy.

Khắp điện biến sắc.

Lục Tuyết Kỳ một thân bạch y như tuyết, sắc mặt trắng xanh, một tay nắm chặt vó ngoài Thiên Gia thần kiếm, chậm chậm bước ra ngoài.

Sắc mặt Đạo Huyền chân nhân nhẹ biến, hướng về Thủy Nguyệt đại sư nhìn đến, Thủy Nguyệt đại sư lại nhìn trực về thân ảnh Lục Tuyết Kỳ, hốt nhiên nhỏ giọng thở dài một hơi, rồi nhắm mắt lại, dáng vẻ rõ là phó mặc chẳng lý gì đến nữa.

Đạo Huyền chân nhân lại biến sắc thêm lần nữa, sắc mặt dần dần trầm xuống, chậm chậm đứng dậy: "Tuyết Kỳ, người có lời gì muốn nói vậy?"

Trên Ngọc Thanh Điện, im lìm không một tiếng động.

Ánh mắt của tất cả mọi người, đều vọng nhìn về phía bạch y nữ tử ấy.

Y phục của nàng chẳng hề chút gió mà vẫn nhẹ nhàng lay động, dõi nhìn xa xa, thân ảnh của nàng ẩn ước tựa như một cánh phù bình nổi trôi bồng bềnh, phiêu diêu bất định, cô đơn mỏng manh mà chẳng hề e sợ mưa gió.

Chỉ thấy cánh môi mướt mà của nàng như đang mím chặt, đôi má trắng xanh ẩn hiện nổi lên những sắc hồng khác lạ, đôi bờ vai bắt đầu run run nhè nhẹ, lần đầu tiên khiến mọi người cảm thấy được một nỗi niềm bơ vơ lạc lõng.

Bỗng chợt, nàng quay phắt thân người đi, xoay lưng lại tất cả mọi người trên Ngọc Thanh Điện kia, hướng ra bên ngoài cửa điện hùng vĩ to lớn, nàng nhìn lên bầu trời đang trong xanh vô ngần ấy, đôi mắt dõi ra một nơi xa xăm phía ngoài bầu trời trong xanh, vọng nhìn đến một nơi xa xôi thăm thẳm...

Sâu thẳm ngưng vọng!

Ánh mắt ấy chứa chan những nhớ thương biết nhường nào?

Trên Ngọc Thanh Điện, thanh âm của nàng khẽ lặng vang lên mà tưởng chừng như chém đĩnh chặt sắt, như đoạn băng cắt tuyết:

"Ta không muốn!"

oOo

Nơi xa xăm.

Nơi bắt đầu dãy núi, một thân ảnh đang bò lổm ngổm trong một góc tối, bỗng nhiên run rẩy.

Nơi sơn dã ấy tiếng côn trùng đang nổi lên rả rích, đột nhiên ngưng bật.

Nhân ảnh ấy chậm chạp vẫy động, bên trong bóng tối dần đứng dậy, lơ mơ cảm thấy điều gì đó, bồi hồi hướng nơi xa xôi trông vọng.

Thân ảnh một con khỉ, từ bên cạnh vọt ra, nhảy đôi ba cái bậc lên trên đầu vai người ấy.

Một lúc lâu sau, trong bóng tối truyền ra thanh âm người ấy:

"Tiểu Hôi, tìm ta đột nhiên sao đập nhanh như thế này vậy..."

- o O o -